

Цезаре, сега бжди спокоенъ, не та убихъ съ тази драга воля, съ която обивамъ себе си. (*Пада*).

Тревога. Влизатъ ОКТАВИЙ, АНТОНИЙ, МЕСАЛА,
ЛУЦИЛИЙ и войни.

Октавий. Кой е тамъ онзи?

Месала. Човѣкъ на господаря ми. — Стратоне дѣ е господаря ми?

Стратонъ. Свободенъ отъ робството, въ което ти лежишь, Месала. Побѣдителитѣ не могатъ сега освѣнъ да го изгорѣтъ, защото Брутъ самъ побѣди себе си и никой другъ не може да са прослави чрезъ смъртъта му.

Луцилий. Тѣй трѣбваше да намѣримъ Брута. — Благодарѣ ти, Бруте, че ти доказа Луцилиевото казване право.

Октавий. Ще са разговорѣ съ всички, които сж служили на Брута. Ти ще поприказвашъ малко врѣме съ мене.

Стратонъ. Да, ако Месала ма предпочте.

Месала. Какъ умрѣ господаря ми, Стратоне?

Стратонъ. Азъ държахъ ножа и той са натѣкнѣ на него.

Месала. Октавие, земи подира си тогова, който е направилъ послѣдната услуга на господаря си.

Антоний. Тозъ бѣше най благородния отъ всичкитѣ Римляни. Всичкитѣ съзаклятници, освѣнъ единъ той, направихъ, това което направихъ, отъ завистъ съмъ Цезаря. Той самъ единичтъ струваше колкото всичкитѣ други; живота му бѣше кроткъ и елементетѣ у него бѣха тѣй смѣсени, щото природата можаше да са исправи и да рече „наистина тозъ бѣше чловѣкъ.“

Октавий. Нека са отнесемъ къмъ него споредъ добродѣтелята му. Нека му отдадемъ всѣка почестъ и прилично погребение. Въ тентата ма ще лежѣтъ коститѣ му тази вечеръ, настаненъ както трѣбва като войникъ. — И тѣй кажетѣ на войницитѣ да си починжтъ, а ний нека си вървимъ, славата на тозъ день да сподѣлимъ.